

להתחיל

גליזון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספ"ה ק' כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	קצד (2)
שני	קצה
שלישי	קצו
רביעי	קצז
חמישי	קצח

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
שוכר בנינים:
מבחר שמועסין
בעבודת ימי השוכבים
מפי המספיעים החשובים שליט"א
בשלושה 30

פרשת שמות תשפ"ב / גליזון ק"צ

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א **דוח אפנו**

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

לצעוק אל ה' אף בתוקף הגלות מתוך נקודת הלב הטמונה ומאירה בקרבנו, ומיד יתגלה אליו

אנו אומרים בכל יום "אלקי נשמה שנתת בי טהורה היא", שיש בנו נשמה קדושה חלק אלוך ממעל, שאף אחר שירדה לעולם הזה, נשארה קדושה ומקושרת להשי"ת.

והנה תכלית ירידתה כאן בעולם הזה אינה בשבילה, כי היא טהורה וקדושה, אלא כדי להעלות את החלקים הגופניים והטבעיים להשי"ת, ולגלות כאן במציאות העולם הזה את השי"ת. וזו כל עבודתנו עלי אדמות, לקשר הכל להשי"ת בכח נשמתנו האלקית שניתנה לנו.

ואם ח"ו האדם משתקע בעולם הזה, אז ח"ו מחשיך את העולם הזה, וגם מחשיך בו אור נשמתו שלא יאיר בו. לא מיבעיא באיסורים רח"ל נקשר להסטרא אחרא, וכ"כ פגם היסוד רח"ל שמביא חשיכה גדולה עד מאוד על האדם, אלא אפילו בהיתר, אם ח"ו מניח עצמו והולך בשרירות לבו, זהו גם כן פגם היסוד שחסר לו בהתקשרות להשי"ת, ורח"ל יונק מהסטרא אחרא ומחשיך נשמתו (מכמבאר בחניא פ"ז, עיי"ש החילוק בין היתר לאיסור).

ואם יאמר האדם הרי אני כבר משוקע רח"ל בעולם הזה, וחושך כבר אור נשמתו, האם אבדה תקותו, לא כן היא. כי גם כשאור הנשמה מוחשך, עדיין בעומקה היא מאירה, כי נקודת לב כל אחד מישראל נשארת מקושרת תמיד להשי"ת, וכל אחד בנקודת לבו יש לו אור הנשמה שרוצה את השי"ת.

ועבודת האדם היא להבעיר ולגלות ניצוץ זה שנשאר בו תמיד, ולהתעורר ברצון קדוש שרוצה את השי"ת וקרבתו, ושבאמת אינו רוצה את כל טיפוסי עולם הזה. ויצעק אל השי"ת: מתי אבוא ואראה פני אלוקים, כי אינני חפץ במצב הזה. ואז, על ידי הצעקה מעומק לבו הקדוש והמאיר, השי"ת רואה את ההתעוררות שלו ומתגלה ומאיר לו אור נשמתו יותר ויותר, שיוכל להתגבר על החשכות ולגלות את השי"ת בעולמו.

ובזה לבד אפשר לנו להתעורר, ונתבונן בגודל אהבת השי"ת ואלינו אשר כולא קמיה כלא חשיב, ועם כל זה רוצה ומצפה לתשובתנו, ומיד בהתעוררות שלנו מלמטה - הוא מאיר לנו מלמעלה.

וכך היה בגלות מצרים. שהיו אבותינו משוקעים במצרים, ועם כל זה כתיב "וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים". שהשי"ת ראה את נקודת הישראל שלהם, נשמתם הקדושה, וכמו שמסמך במדרש (שמות רבה ב. ה) "אני ישנה ולבי ער", שכל אחד מישראל יש לו לב ער להשי"ת, ואפילו שבאתגליא היא ישנה.

וע"י צעקתם נתעוררו רחמי השי"ת עליהם והתגלה למשה לגאלם, וגם אמר לו השי"ת הסימן "א'היה אשר א'היה" (ג. יז), ומפרש הרמב"ן שכמו שהם מתנהגים אחי כן אני מתגלה להם, וכך הוא הדבר, שכשנשמת ישראל מתעוררת להשי"ת אזי השי"ת מתעורר אליה. מקור: רעוא דרעיון תשע"ד; הדעה והדיבור שפ"ז

החושך הוא שמוזר

ההתייחסות שלו לעבודת השי"ת היא, שבעצם המצב הטבעי הוא שהוא נמצא במרתף של חושך עמוק, ועליו מוטל התפקיד לשנות את המצב הטבעי

כמו שכתבנו, מבואר בחז"ל שהנביאים לא אמרו לשון 'הנורא' בנוסח התפילה, כי לכאורה היכן נוראותיו של השי"ת, הרי בניו בשעבוד בגלות. אך אנשי כנסת הגדולה החזירו את הנוסח, משום שזה עצמו נוראותו, ששותק. ומבאר השפת אמת, שאכן, נוראותיו של השי"ת מתבטאים דווקא בגלות, כאשר לגודל הפלא אנחנו רואים את הדבר המוזר הזה שיהודי שבוער כולו כאש להשי"ת, ולמעשה הוא נמצא בחושך.

תשנה את ההסתכלות על עצמך

למדים אנו מכאן שלש נקודות:
קודם כל, יהודי בכל מצב שיהיה, גם אם נמצא בעומק החושך, בלבו ישנה תבערת אש. גם אם אתה מתפלא לראות את הדברים, ומנסה להרגיש את החמימות בנפשך המקוררת כולה, אין זה אלא מפני שזה קצת יותר חבו. למעשה אתה נשמה, אתה חלק אלוך ממעל, אתה דבוק בהשי"ת אש אוכלת הוא, וכל זה אינו משהו שיכול להשתנות ממצב למצב וממדרגה למדרגה. בכל מצב שהוא, בווערת בלבך אש גדולה להשי"ת, שאתה יכול בכל רגע להבעירה מחדש.

נקודה שניה: אתה שואל איך ייתכן שאצליח להאיר את נפשי החשוכה בדביקות השי"ת? השאלה צריכה להישאל בסגנון אחר: איך ייתכן שלא אצליח להאיר את נפשי המאירה בדביקות השי"ת? אתה פשוט לא מכיר את עצמך. אתה לא קורא את המפה בצורה הנכונה. לא האור הוא החידוש כאן, אלא החושך הוא החידוש כאן. אתה בעצם מאיר, ובעצם אתה שייך לתורה ותפילה אהבה ויראה ודביקות הרבה יותר ממה שאתה שייך לכל הנסיונות שאתה חושב בטעות שאתה שייך אליהם.

וכפי שמשנה רבינו שואל עליך "מדוע לא יבער הסנה"? איך זה ייתכן שאתה נמצא בחושך? הרי בקרבך בווערת לבת אש יש בך נשמה אלקית. הדבר הטבעי הוא שאתה כן תבער להשי"ת. ולמעשה משה רבינו נשלח אליך לגאול אותך, והוא יגאל אותך לבסוף. והגאולה שלך מתחילה בזה שאתה תקלוט היטב את הקושיא הנוראה שמשנה רבינו שואל אותך: מדוע לא יבער הסנה? תשנה כבר את ההסתכלות על עצמך, ותפסיק לראות בך סנה חשוך. תראה את לבת האש שכן, ותחיל להבין שבאמת אתה גאול, ושקושיא הדוקק למה אתה נמצא בחושך.

הנקודה השלישית: באמת, זהו נס נפלא שעשה השי"ת שאתה נמצא בחושך, וזהו פלא גדול עוד יותר מהגאולה, אולם מכך אתה למד **שזה חשוב לו מאוד!** השי"ת בורא רע וחושך, וזה מנוראותיו הגדולות. לכאורה אין לך דבר מוזר כזה. עולמות שלמים מתנהגים כגולמים ואינם חשים את החיות האלקית שהיא כל מהותם, וזה אומר שיש כאן התגלות נוראה שבה השי"ת סובל גם את ההסתרה הזאת. אך המטרה בכך היא שדווקא מתוך הסתירה הזאת תבוא הגאולה, כאשר יהודים כן יתעוררו להרגיש את לבת אשם הפנימית, וכן יאמינו שאין עוד מלבדו, כי אז יתגלה שבאמת אין שום מציאות מבלעדי השי"ת. זאת אומרת שמעצם הקושיא 'מדוע לא יבער הסנה' יכולים אנו ללמוד גם את מעלת הסנה והחושך, שזהו רק מפני רצון השי"ת שנבעיר את הסנה ונגלה אורו בתחתונים.

פותח מאיר-ישראל ספר חסידות, רואה לפניו את המושגים הגבוהים של עבודת השי"ת שהצדיקים מאירים לנו, והוא מתפלא לעצמו: איך אצליח להגיע אל האור הזה? כמה רחוקה הדרך ממני, בשמים ומעבר לים...

הרי אני כלי מלא חושך ואפילה, ושטף חומריות שפלה ונבזית מכף רגל ועד ראש - כיצד ייתכן שאצליח להאיר את נפשי בביטול שכזה להשי"ת? האמנם יוכל 'פץ' שכמוני להתמלא אהבה ויראה ודביקות בהשי"ת? האם אני מסוגל לקנות תורה ולעלות בעבודה? איך זה אפשרי? איך יפיק המעין העכור מים זכים? איך ידליק החומץ ויאיר?!

גם כשהוא כבר משתכנע שזה אפשרי - זה נראה לו פרויקט קשה ביותר, שהרי הוא הולך לשנות כאן אדם מן היסוד.

חזוהי הנחה שגויה מאוד: כל ההתייחסות שלו לעבודת השי"ת היא, שבעצם המצב הטבעי הוא שהוא נמצא במרתף של חושך עמוק, ועליו מוטל התפקיד לשנות את המצב הטבעי ולחפור פיר במשך שנים עדי יגיע אל האור. וזה פשוט לא נכון.

ההתלהבות נמצאת, רק בנסתר

ה'שפת אמת' בפרשתנו (תרי"ט) על הכתוב "בלבת אש מתוך הסנה", מביא שהמדרש דורש על כך את הכתוב "אני ישנה ולבי ער" - "אף על פי שאני ישנה מן המצוות לבי ער לעשותו".

ומבאר: **"כמו שכתבנו כבר מזה, כי הבורא יתברך נגלה אליו מתוך החושך להודיעוהו, כי הגם שבני ישראל שרוין בגלות, מכל מקום ההתלהבות נמצא בתוכם, רק שהוא נסתר"**. הסנה הוא קוץ של הסתרה וחושך, אך דווקא בתוך תוכו בערה לבת אש. היה זה גילוי מיוחד למשה רבינו שידע אל מה הוא הולך. הוא אמנם הולך לפגוש את כלל ישראל בגלות ובחושך, אבל דע לך - אמר לו השי"ת - שגם כשאתה רואה אותם בהסתר, יש בפנים אש התלהבות גדולה ובווערת. לכן לך גאל אותם.

וכאן בא השפת אמת ומחדד את הענין עד מאוד. **"חזוהי שכתוב הסנה בווער כו' מדוע לא יבער הסנה" - כי לפי רוב התלהבות הקדושה שנמצא אצל בני ישראל, הוא דבר פלא ונפלא איך מתקיים החושך וההסתר**. הקושיא איננה איך ישנה התלהבות בתוך הסתר כזה! התמיהה אינה איך אפשר להביא גאולה לאנשים המושחרים בגלות - התמיהה היא איך ישנה גלות באנשים שכל מציאותם נמצאת גאולה גם עתה! איך ייתכן שהם שרויים בחושך?! הרי לבם בווער להשי"ת!

ומסיים השפת אמת' בביטוי נורא **"והוא יותר פלא ונוראות הבורא יתברך מנוראות של הגאולה והבן"**. שמע נא יהודי - אומר השפת אמת' - הפלא הגדול זה לא שהשי"ת גואל את כלל ישראל ממ"ט שעי טומאה. השפת אמת' אומר שגאולה עוד יכולה להתקבל על ידי הדעת. שהרי הם שייכים לגאולה. הם גאולים בתוך תוכם. גם בתוך הסנה בווערת לבת אש. אלא מה הפלא הגדול והנורא? הגלות! זהו יותר פלא מהגאולה, כי זה תמוה: איך זה שיהודי שכל כולו אור מוקף בחושך?!

"ואפשר זה נרמז באמירת אנשי כנסת הגדולה 'זן הן נוראותיו' כו'

שיחה על שיחות

למה העצה המועילה למחשבות זרות, ונסינות שפלות היא הדיבור על כך עם משפיע? ואיך מצליחים להתגבר על הבושה?

'שכח' מהם, כי אם הקב"ה היה רוצה בנשמות שיעבוד את השם בלי התגרות היצר, היה יכול להשאיר את הנשמות האלו בעולם הנשמות בגן עדן, ושם היו עובדים את השם בשירות ותשבחות נפלאים יחד עם מלאכי מרום שרפי מעלה... הקב"ה הניח אותנו לכתחילה בגוף גשמי עם יצר הרע בריא וחזק...

ובזה תלוי עיקר הקדושה ועיקר השכר שלנו, כמו שהתחלת בדבריך מספיק 'נעום אלימלך', כי בזה שאנו עומדים ומתחזקים נגדו, בזה דווקא אנו עושים את התכלית שלנו בעולם, ודווקא על ידי זה אנו מביאים וממשיכים את השראת השכינה בעולם, כי בכדי שהשכינה תתגלה בעולם צריכים דווקא נשמות קדושות חלק אלוק ממעל הנתונות בתוך גוף גשמי בהמי, השילוב הזה דווקא הוא זה שמביא את הקדושה העליונה ביותר אל העולם הגשמי.

ועתה תבין שאף אם לו יצויר שיהיה כזה בחור שאין לו שום נסיון, הרי שאין בזה שום מעלה, כי עיקר המעלה היא כאשר עומד בכל התוקף ומתגבר שלא להגיע למכשולות, ואינו נרתע משום נפילה ומכשול וממשיך הלאה בלי התפעלות כלל.

החזק האמיתי: בהירות במטרה

אברהם יצחק: המשפיע הוציא מלשוני את השאלה שרציתי לשאול, כי ההסבר שדובר כאן היה שלא להתפעל אם באים מחשבות וכדומה, בזה הבנתי שאין שום מקום להתבייש ולהתעצב, אבל מה יעשה אחד שכבר נכשל ונפל? זה הרי לכולי עלמא בושה ושברון לב? וכי יבוא עתה לספר זאת אל המורה דרך? זה יהיה באמת בושות...

משפיע: התשובה על זה כבר אמרתי בקיצור, שכאשר אנו מדברים על חזק ותקיפות, הכוונה גם שלא להרתע ולהתפחד משום מכשול גם כן, ולא משום נפילה בעולם.

כי החזק האמיתי היא הבהירות של האדם מה הוא היעד שלו ולהיכן הוא רוצה להגיע, רפיון נובע מאדם ההולך בלי שום מטרה ומגדרת, הוא הולך רק כי כולם הולכים, לכן אם נופל או נתקע באבן או עמוד הוא נשאר על מקומו, אבל האדם שברור לו מטרת דרכו, וברור לו שתכליתו בעולם היא להתקרב להש"ת, ולחיות חיים רוחניים אמיתיים, ויודע שהתכלית שלו היא לשקוע בתורה ועבודת הש"ת בתענוג ובחיות, ובכך להתקשר ולהדבק החיי החיים מקור הקדושה, והוא יודע שבכדי להגיע לזה צריכים ללכת דרך ארוכה של גייעה והתאמצות בעבודת הש"ת - אדם כזה אינו נבהל אם לפעמים מודע ונופל, וקל וחומר שאינו נבהל מנסינות ודמיונות שמפתים אותו לעזוב את דרכו, כי מטרתו ברורה וחזקה, ואין שום סיבה להתיישב על הארץ לבכות... אלא נעמד מיד בזריזות, וממשיך בדרך הקדושה בלי התפעלות כלל! לכן עיקר העבודה היא להמשיך בלי התפעלות! לשקוע הלאה בתורה בהתלהבות וחשק, ולמלא את חובת היום וסדרי הישיבה ביתר שאת ויתר עוז, זה הוא החזק האמיתי הנובע מבהירות המטרה.

אברהם יצחק: אני מרגיש שהנושא הובהר היטב, ואני מקוה שכל בחור בישיבה יידע מזה...

משפיע: השעה ואנו צריכים לסיים, אבל דע לך שיש עוד הרבה לדבר מזה, כי התקיפות והעמידה בניסיונות וההתחזקות בקדושה הם מיסודי העולם שעליהם עומד העולם כולו, ואני מקווה שעוד נארץ ונרחיב עליהם, ועוד חזון למועד.

בהר סיני, שהיא הגשג של כבוד להיות צנוע בכל דבר הצריך צניעות. ולכן הורו לנו רבותינו שאת העצה של הרבי ר' אלימלך יש לקיים אך ורק כלפי אדם מבוגר ומוסמך שתפקידו לשמוע ולייעץ את הדרך הישרה והנכונה, ואצל איש כזה פועלת הסגולה של הצטטיל קטן הנ"ל, אבל חס ושלום לשתף חבירים בני גילך או סתם שאר אנשים, שם צריכים להשתמש בבושה הטבעית ולא לשתף ולספר לאף אחד.

אבל מה שהזכרת מקודם שאתה מתבייש כלפי המשפיע, ומי יודע איך יסתכל עליך מעתה... על זה ברצוני לומר לך שזה נובע מטעות בצורת ההסתכלות על הנסינות והמחשבות בכללות, כי אתה מרגיש שישתכלו עליך בזלזול אם ישמע המשפיע על המחשבות שלך - וזה טעות גמורה, כי המחשבות והנסינות הם אצל כל אחד, זה לא נובע מפחיתות כלל! זה נובע מזה שיש לנו גוף! ואנו נמצאים בעולם גשמי ולא בעולם המלאכים, וחזקה על הגוף שיתעניין וימשך אחרי הבלי העולם...

שמעתי פעם בשם אחד המשפיעים ז"ל מימרא נפלאה 'כל יהודי הוא 'בחזקת' שיש לו יצר הרע, וחזקה' על היצר הרע שחושב שטויות...' השאלה הוא רק אם הוא מתרפה ונגרר אחר הגוף ודמיונותיו, או שעומד חזק ואינו נכנע! ואחד מחלקי החזקה והתקיפות היא בזה עצמו שבא אל המורה דרך השטוח בפניו את מחשבותיו, ומתגבר על הבושה הטבעית ומספר לפניו את נסיונותיו, בזה עצמו מראה את החזק והתוקף שלו, ובהו עצמו משבר את כח היצר.

אברהם יצחק: זאת אומרת שכל המחשבות הללו זה לא מראה על בעיה אמיתית שיש לי, וזה דבר שיכול להיות אצל כל אחד... המשפיע מרגיע אותי מאוד...

משפיע: נכון מאוד, אבל מצד שני זה עדיין לא אומר שמותר לאדם להיות רגוע כשיש לו מחשבות כאלו, אכן אמנם שזה 'מחשבות זרות' הם 'זרות' ולא שייכות אלינו בכלל, אבל צריך לברוח מהם ולא להשתות במוח אפילו לא רגע אחד...

אברהם יצחק: ומה עושים אם הם רודפים אחרי? **משפיע:** עיקר העצה היא שלא לעשות 'עסק' מזה, ופשוט להיות יותר עסוק בדברים טובים וחיוניים, לשקוע בלימוד היטיב בגמרא במשניות וכדומה, להתחיל ללמוד בקול בחיות ובחשק, לעסוק בחסד ומעשים טובים עם כל הלב והמוח ועם כל ה'ברען', בקיצור להיות עסוק בדברים טובים וחיוניים, ולא לעשות עסק כלל מכל הדמיונות והשטויות.

אבל באופן שאדם רואה שפה ושם אין לו מנוחה מן המחשבות והדמיונות - על זה נאמרה העצה להניח ולשטוח לפני המורה דרך את המחשבות הללו, ואסור לו להתבייש ולשקוע בתוך עצמו, אלא לשבור את הבושה ולגלות חזק ותקיפות בזה שבא לספר לפני המורה דרך, ובהו מרויח את הסגולה של הצטטיל קטן, וזה הוא חוץ מן העצה טובה שיכול לשמוע כמבואר שם בצטטיל קטן, ובנוסף לזה כמו שדיברנו עכשיו, חלק גדול מן הקושי נובע מכך שאדם חושב שרק הוא מתמודד עם דברים כאלו, והוא האדם הכי גרוע בעולם, ומי יודע מה יהיה אתו... אבל אצל המורה דרך יראה בחוש שאינו מסתכל עליו בזלזול מפני זה, ויתן לו את הכח להתמודד ולהתחזק.

אברהם יצחק: אבל אני רוצה לשאול באמת, האם המשפיע לא מסתכל יותר בחשיבות על בחור שאין לו בכלל את המחשבות והשטויות האלו? האם המשפיע אינו מתפעל מבחור שהיצר הרע 'שכח' לגמרי ממנו?

משפיע: התשובה על זה היא, ראשית כל, אין כזה מציאות! פשוט אין! אל תדמיין לעצמך שיש אנשים שיצר הרע

אברהם יצחק: דיברנו בשבוע העבר על הגליק' שבשמירת העינים, על השמחה שצריכה להיות בלב על כל קושי ונסיון שדווקא על ידי כך זוכים לקדושה עליונה, ודווקא ה'חמור' הוא הגורם 'לכל הישכר' כמו שראינו בספיה"ק 'נועם אלימלך'.

אני מוכרח שזה היה ממש בהשגחה פרטית כהכנה לשובבי"ם, זה גרם להתחיל את השובבי"ם ברגל ימין.

משפיע: אני נהנה מאוד לשמוע. ברוך השם שיש סייעתא דשמיא בדיבורים שלנו. ברוך השם.

כח סגולי...

אברהם יצחק: מעניין. התועלת משיחה אחת זו היתה נפלאה מאוד, כי כבר ניסיתי הרבה פעמים להתעורר ולהתחזק בנושא שמירת עינים, וכבר קיבלתי על עצמי כמה פעמים קבלות טובות בענין הזה, וזה לא עבד כל כך כמו שיחה אחת עם המשפיע... אולי יש למשפיע איזה כוח סגולי רוחני...

משפיע: זה אכן כח סגולי, אבל לא הסגולה שלי, זה סגולה של הרבי ר' אלימלך זי"ע! ש כאן סידור בחדר? הנה אראה לך את לשון קדשו של הרבי ר' אלימלך זי"ע בצטטיל קטן אות יג: **לספר בכל פעם לפני המורה לו דרך השם... כל המחשבות וכי אשר היצה"ר מעלה אותן על מוחו ולבו... ולא יעלים שום דבר מחמת הבושה, ונמצא על ידי סיפור הדברים שמוציא מכה אל הפועל משבר את כח היצה"ר שלא יוכל להתגבר עליו כל כך בפעם אחרת, חוץ עצה הטובה אשר יוכל לקבל מחבירו שהוא דרך השם והוא סגולה נפלאה.** אתה רואה מה כתוב כאן? 'סגולה נפלאה' ומי הסגולה? מהרבי ר' אלימלך! על ידי סיפור הדברים לבד, חוץ מהעצה שיכולים לקבל מהמורה דרך, זה עצמו 'משבר כח היצר'! צדקת אם כן ששיחה עם מורה דרך מועילה יותר מהחלטות לבד.

אברהם יצחק: לבוא לדבר עם משפיע איז גאנץ גישמאק, נעים מאוד לשבת ולדבר עם משפיע ענייני עבודת השם. אבל לבוא לספר למשפיע את כל המחשבות... ולא להעלים דבר מחמת הבושה... זה כבר לא בדיק נעים, זה סגולה נפלאה אמנם, אבל סגולה קשה מאוד...

משפיע: אם אתה כבר מדבר, הבה נשמע, אולי תוכל להסביר מה הקושי הגדול בזה? אני מבין שזה קשה, זה הרגשה שעולה בלב מאלוה, אבל אולי בכל זאת תוכל להסביר במילים מה בדיק הקושי הזה?

אברהם יצחק: פשוט מאוד - בושה. אם עד לרגע הזה אני נחשב בעיני המשפיע בחור טוב, בחור מצוין, הרי עתה פתאום ישנה לי התמונה עלי... פתאום גילה המשפיע שזה לא פשוט כל כך... פתאום ישמע איזה שטויות והבלים עולים לי בראשי, פעטטע בושות... ממש לא נעים. ובכלל, לעמוד ולספר מדברים פנימיים ואישיים זה לא נעים, לשתף איש זה בחלומות ומינות הצפים בראש? הרי טבע של אדם נורמלי לכסותם ולהתבייש בהם...

מחשבות זרות, זה מזרז?

משפיע: הנקודה השניה שהזכרת אמיתית מאוד, כי זה תכונה בריאה ונכונה באדם שלא לשתף ולא להוציא לרשות הרבים דברים פנימיים, ואתה צודק מאוד שזה ממש לא ראוי לשתף סתם אנשים או חבירים במחשבות העולות בראש וכדומה, ובפרט בדברים שהצניעות יפה להם שאל זה התעטרו כלל ישראל במדת 'ביישנים' בעמדם

<p>400 גליניות</p> <p>נרבת הרה"ח ר' דוד ברו"ג שישא שליט"א</p> <p>לרגל הולדת בנו למול טוב</p> <p>מכת מרן ובעש"ט חן וחסדיו י"ג ירוח ממנו רוב נחת</p> <p>השלום וזכר בחיבל שמחות</p>	<p>500 גליניות</p> <p>נרבת הרה"ח ר' אברהם ווייס שליט"א</p> <p>לרגל הולדת בנו למול טוב</p> <p>מכת מרן ובעש"ט חן וחסדיו י"ג ירוח ממנו רוב נחת</p>	<p>500 גליניות</p> <p>נרבת הרה"ח ר' אליהו בר"ש בירנהאק שליט"א</p> <p>לרגל הולדת בנו למול טוב</p> <p>מכת מרן ובעש"ט חן וחסדיו י"ג ירוח ממנו רוב נחת</p> <p>הקידושה רבה בצל רבינו שליט"א בטבריה</p>	<p>1000 גליניות לזיכוי הרבים</p> <p>נרבת הרה"ח ר' אברהם יצחק ברו"ג סאמעט שליט"א</p> <p>לרגל הולדת בנו למול טוב</p> <p>מכת מרן ובעש"ט חן וחסדיו י"ג ירוח ממנו רוב נחת</p> <p>הקידושה רבה ותיקים בע"ה בחיבל שמחות</p>	<p>1000 גליניות לזיכוי הרבים</p> <p>נרבת הרה"ח ר' שמואל מאיר ברוין שליט"א</p> <p>לרגל הולדת בנו למול טוב</p> <p>מכת מרן ובעש"ט חן וחסדיו י"ג ירוח ממנו רוב נחת</p> <p>הקידושה רבה ותיקים בע"ה בחיבל שמחות</p>
---	--	--	--	--

נקודה להרחבה

מה היא נקודת המרכז של היהודי? איך מגבירים את כוחותיה? למה צריך להיות נקודת מרכז? בהירות בסדר עבודת האדם עלי אדמות

הכלכלה ואף אם אינו בן תורה ובעל השגה כל כך, מ"מ אם יבנה ביתו על אדני התורה ויראת שמים - ואף אם יהיה בתחילה רק בבחינת נקודה קטנה, מ"מ - אם יניחיהו במרכז ביתו, ועד שמצד חשיבותה יהא זה הציר המרכזי של ביתו, הרי מזה יבנה בית נאמן ומפואר ויזכה לבנין כשתילי זיתים, בניס ת"ח, וביאור חזר' יושפע אף עליו ועל כל בני ביתו אור ונועם זיו הקדושה, וכבר לא יהא נקודה קטנה, אלא בנין שלם ומפואר של שמחה ועבודת השי"ת.

ובאמת ענין זה הוא מפלאות תמים דעים, איך שכל קומת האדם ואף כל קומת הבריאה בעצם בנוי על נקודה אחת, ומזה הבריאה מגיעה לבחינת אחדות וייחוד, אף שהאדם כלול מרמ"ח אברים ושס"ה גידים, מ"מ כל רמ"ח האברים ושס"ה הגידים מקבלים חיותם ממקום אחד, כולם מקבלים חיותם מהמוח, וכאשר המוח נפגע ח"ו הרי ממילא יחסר החיות מכל האברים, כי כולם בנויים ומיוסדים על נקודה אחת אשר משם מסתעף ומתפשט החיות לכל פרטי ופרטי פרטי האברים, וכמו"כ הוא בכלליות הנבאיים שכולם שואפים ונכללים לנקודה אחת כידוע.

כלל שלם, עבדו את השי"ת, ועד לשלימות הדרגה שכל העולם בכללותה יעבדו את השי"ת, ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, שכבר לא יהא שום פרט שלא יוכלל ביחודו ית' ויתעלה, אלא כל כללות הבריאה יתאחד בשמו ב"ה.

ועל דרך זה הוא עבודת האדם בכל פרט ופרט, וכך הוא סדר תיקון האדם והתעלותו מדרגה לדרגה. שבראשית תיקונו כבר יש בו איזה נקודות טובות וחלקי הטוב שהשי"ת הטביע בו בתולדותו, אך מ"מ כללות האדם עדיין שורה בחושך, עיקר מחשבתו עדיין שקוע וטבוע בהבל עוה"ז, רק שמ"מ גם בתוך החושך הלזה יש איזה נקודה של אור, נקודה זכה ונקיה שבו יוכל להאחז ולהדבק במעט באור פני מלך חיים.

אמנם שוב העבודה על האדם להתעלות ולזכות שיתפשט נקודה זו יותר ויותר עד שיגיע שכללות חיותו ישכון וישרה בנקודה זו, שאכן יחיה חיים רווחניים, חיים אלוקיים, שלא רק איזה פרט ואיזה נקודה יהא זך ונקי רק שיתאחדו רצונותיו ומעשיו לכלל שלם החי ודבק באור אלוקותו ית', ועד שיזכה לשלימות תיקונו שכל מהותו וכל כולו יהא חטיבה אחת לדבקה בו ית', בבחי' בלתי לה' לבדו.

לייקר את הנקודה

זהו חסד שעשה השי"ת איתנו שבכל אופן נשאר 'נקודה' מתוקנת זכה ובוררה, וכמו שכתבו המקובלים שאף בשעת החרב ובשעת קלקול קומת הקדושה רח"ל מ"מ בהכרח ישאר נקודה אחת מתוקנת ומבוררת, שמכח נקודה זו אפשר לחזור ולבנות כל הקומה, וע"ז הוא עבודת האדם למצוא בעצמו ובסביבתו ובכל העולם כולו הנקודות הטובות שבהן, ולעשות מנקודות אלו עטרה לראש להחשיבם וליקדם, ועד שמכוח נקודות אלו יוכל לבנות ולתקן הכל להשלים כל קומת הקדושה, ואף שעדיין הן רק 'נקודה בעלמא' מ"מ כן טבע וקבע השי"ת בעולמו שמכח נקודה אחת אפשר לבנות בנין שלם ומפואר, מזרע אחד צומח אילן רב פארות, וכמו מהאבות הק' 'יחידים' שנבנה מהם בנין מפואר 'אומה שלימה'.

אלא שתלוי היכן מניח את הנקודה, אם מחשיבה ומייקרה ועושה ממנה עטרה לראשו, ומניחה במרכז חיו ובמרכז העולם ממילא כולם שואפים לשם ומתאחדים שם ומקבלים משם, וכמו נקודה אמצעית שהכל סובב סביבה, משא"כ אם אינו מייקר את הטוב הלזה הנקודה היקרה הקיימת בכל דבר ואינו מניחה במרכז חיו ח"ו, שוב אין לו רק איזה פרט קטן הבטל במיעוט שאינו פועל כלום.

וענין זה נוגע לכל שטחי החיים, ובפרט בחינוך הצאצאים לתורה ועבודת השי"ת, שאף האדם הטרוד על המחיה ועל

בכל יהודי ממש יש בהכרח איזה נקודה טובה, איזה מידה טובה, רצון טוב, שהשי"ת הטביע בו שיוכל להתדבק על ידה אליו יתברך, אלא שמקודם הוא עדיין רק נקודה בעלמא, אי אפשר לומר שזהו האדם, שהוא חי כבר את הטוב הלזה, הוא עדיין חי חיים חיצוניים חיים של עוה"ז, רק שיש בו איזה ענין טוב שיוכל להתחזק בוה. ועבודת האדם הוא לגלות נקודה זו ולהוציאה מהכח אל הפועל.

יסוד הדברים מובא בספה"ק משם האריז"ל, שמבאר את סדר תיקון ועבודת האדם בכל ענייני עבודת ה', האריז"ל כותב (ע"ה שער ל' דרוש ז') שבסדר תיקון קומת הקדושה ישנם שלשה דרגות, והם "נקודה, ספירה, פרצוף".

ואם כי רזי התורה של רבינו האריז"ל עמוקים מני עמוק, אולם נאחז בהם גם אנו לבאר ולהרחיב את פשטות הענין, הנוגע מאוד לסדר העבודה וסדר תיקון האדם, לפי מיעוט ערכנו.

הנקודה, בראשית העבודה

הנה בראשית התיקון עדיין אור הקדושה הוא עדיין רק בבחינת 'נקודה', וזה נמצא בכל יהודי ממש, לכל יהודי יש איזה נקודה טובה, איזה זמן טוב, וכאמרם ז"ל (אבות פ"ד מ"ג) "אין לך אדם שאין לו שעה", ומבואר דהכוונה שעה ברוחניות, שעה פירוש פנה, על דרך הכתוב "ואל קין ואל מנחתו לא שעה", ולכל אחד ואחד מישראל יש בו איזה פינה שבו פונה אל השי"ת, יש והאדם נתעורר ביו"ט ויש ונתעורר בימים נוראים או בשאר זמני קודש, או כאשר זוכה ומגיש את הכרוז היוצא בכל יום מהר חורב אוי להם לבריות מעלבונה של תורה.

אמנם מכל מקום התעוררות הלזו הוא עדיין נקודה בעלמא, ואם לא ישים האדם זאת על ליבו הרי במעט קט יאבד ממנו ולא ישרא בו רק איזה רשימה בעלמא. אבל כאשר ישים האדם ליבו ונפשו לנקודה קדושה זו ויוציאה מכח אל הפועל, מפנימית לבו ועד שיתייחדו רצונותיו ומעשיו לחיות חיים אלוקיים, ואור הקדושה אכן יאיר ויתגלה בקרבו, אז יזכה לדרגה ד'ספירה' שהוא מלשון 'ספיר ויהלום' שהקדושה כבר נתגלה ומאיר בפועל.

ועד שיזכה האדם לשלימות המדרגה שכל מהותו יהא קודש לה', וכל שלימות קומתו יתקשר בקשר שלם לעבדו יתברך 'בלתי לה' לבדו', ובוה יזכה לבחינת 'פרצוף' שלם, שכידוע שבפרצוף פני האדם ניכר ומגלה את כל מהותו, וכאשר יזכה האדם וכל כולו יהא מרכבה שלימה להשי"ת, הרי כל קומתו וכל מהותו יהא כלי גילוי לאור השי"ת וייחודו, ועד שתואר פניו יגלה אלוקות. וזהו ענין דרגת הצדיקים השלמים, ומזה הטעם יש ענין ומצוה בהסתכלות בפני הצדיק השלם, כי בו יוכר ויתגלה אור אלוקותו ית', וזהו ענין אמרם ז"ל שמצוה להקביל 'פני רבו, דייקא פני רבו, כי באור פניו יוכר ויתגלה אור האמת אור אלוקותו יתברך.

ב

סדר תיקון העולם, להתחיל מנקודה

זהו מסדר תיקון כללולת העולם, שמקודם יש רק נקודה אחד מתוקן פרט אחד נקי וטוב, רק יחידים שעבדו את השי"ת, ושוב התעלו מדרגה לדרגה ועד שאומה שלימה,

ד הנקודה של היום - קריאת שמע

וזהו פנימיות מצוות קריאת שמע פעמיים בכל יום, שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד, להתאחד בייחוד השי"ת בבוקר ובערב, מצוות ק"ש זמן ק"ש הוא הזמן והרגע שבו מתאחד היהודי עם ייחוד השי"ת, רגע אחד בבוקר ובערב שהאדם מתקשר ומתאחד בנקודת הייחוד באחדות השי"ת, והוא בחי' הנקודה טובה שיש בהכרח בכל יהודי, ומכח נקודה טובה ונקיה זו שוב יזכה שכל היום וכל ימי חייו יהיו אחדות אחד עם השי"ת, לחיות אלוקות, שכל חיות האדם יהיה מנקודה טובה הלזו, ועד שכל האדם יהיה למציאות של אלוקות.

ולזה מעכב הכוונה בפסוק ראשון של קריאת שמע, שהעיקר אכן לשום עינו ודעתו על ייחוד השי"ת, להחשיב ולייקר רגע קטן הלזו שבו זוכים להתאחד באור השי"ת, וכמו שראו בחוש על צדיקים עבודה נפלאה בקריאת שמע, ועד שהרגישו בחוש שרגע זה הוא הוא כל מהותם וכל חיותם.

ולכך גם ברגע זה של קריאת"ש האדם מכוון ומוסר נפשו להשי"ת, ובעצם המצווה על כל אחד לכוון במסיגו בשעת קריאת"ש, כי אף אם עדיין אינו זוכה לחיות במסיגו כל היום, ועדיין הולך שובב אחר לבבו, מ"מ נקודה אחת טהורה יש בו בהכרח המתעורר ומתגלה במצוות קריאת"ש, וזהו מצוות קריאת"ש להכליל ולבטל עצמו לגמרי לנקודה זו, וזה גופא הוא ענין מסירות נפש כידוע, ועד שבהמשך הזמן יזכה האדם שכל יומו וכל מהותו יהא חטיבה אחת של ייחוד השי"ת.

מעובדי מתור שיחותיו של המשפיע הגה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

דשפיה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

דאס דאווענען איז דער עיקר לעבן פון דעם מענטש. נאר אז מען דאוונט איז דער לעבן א לעבן.

רכי"ה ק"ז ז"ע

<p>נדרת הרה"ח ר' משה דוד הירש שליט"א לדגל הולדת בנו למוט טוב</p> <p>מסכת מן המעשים הן התלמודי ודע ירושה מסכת רוב נתי</p>	<p>נדרת הרה"ח ר' אברהם בריע"ש שליט"א לדגל הולדת בנו למוט טוב</p> <p>מסכת מן המעשים הן התלמודי ודע ירושה מסכת רוב נתי</p>	<p>נדרת הרה"ח ר' גרשון שטעסל שליט"א לדגל שמחת הבר מצוה לבנו למוט טוב</p> <p>מסכת מן המעשים הן התלמודי ודע ירושה מסכת רוב נתי</p>	<p>נדרת הרה"ח ר' אברהם בריע"ש שליט"א לדגל הולדת בנו למוט טוב</p> <p>מסכת מן המעשים הן התלמודי ודע ירושה מסכת רוב נתי</p>
--	--	--	--

לרגל שבת 'טהרנו': שאלה בענין פגעי הטכנולוגיה (א)

שאלה:

רצייתי לדעת מהי ההסתכלות הפנימית של הספה"ק ביחס למערכה הניטשת בענין פגעי הטכנולוגיה?

תשובה:

על פי היסודות המבוארים בספרי הקבלה והפנימיות, האינטרנט הוא שער ה' דטומאה - אשר על זה מובא בספה"ק שבגלות מצרים לא ירדו לעומקה של טומאה כזו, ורק עכשיו לפני הגאולה השלימה ירדנו לעומקה של טומאה נוראה זו, כדי שמתוכה נוכל לבוא לשער ה' דקדושה.

כי הגדרת שער החמשים דטומאה היא, שהוא כולל את כל מ"ט שערי הטומאה, הכוללים את כל סוגי המידות והטומאות כולן, והוא גם שורש כל שערי הטומאה, באופן כללי, מעל כל ההגדרות הפרטיות של שערי הטומאה השונים. ודבר זה ממש נמצא באינטרנט, שיש בו את כל הטומאות והעבירות החמורות ביותר של עבודה זרה שפיתח דמים וגילוי עריות, וכל אחד לחוד בצורה הנוראה ביותר שרק שייך.

ותיריה מכך יש בכלי זה, שהוא גם מחבר ומאחד את כל הטומאות מכל המקומות שבעולם ומשריצן ומפיצן לכל המקומות שבעולם, וכל זאת ללא הגבלת זמן כלל, כאשר כל אדם בכל מקום בעולם יכול לטמא נפשו במה שקורה מקצה העולם בזמן אחר לגמרי, היינו בלי הגבלות מקום וזמן רח"ל. והרי זה ממש בבחינת 'למעלה מן הזמן והמקום' באופן היותר אפשרי בתוך הבריאה.

במילים אחרות: **יש כאן כח טומאה כללי, מאחד, ומעל גבול.** שאלו ההגדרות המובאות בספה"ק על שער ה'.

וגודל טומאת קליפת שער ה', אשר כאמור אפילו במצרים המשוקעת בטומאה לא ירדנו לשם, זהו משום שהוא אכן ה'לעומת זה' לעומת היחוד הגדול של הגאולה השלימה! שער ה' מנסה להציג יחוד מזויף. הוא מנסה להציג איך גם הקליפה והסטרא אחרא יש לה כח כללי, מאחד, ובלתי גבולי. אכן זה עצמו תפקידו בירידתו לשער ה', כדי להכשיר את העולם לגילוי היחוד האמיתי. דווקא לאחר שנכח את הקליפה בראשה, ונגלה שאין לה יחוד אמיתי אלא מזויף מיסודו - אז יתגלה היחוד האמיתי.

ועד היכן עמוק שקרו וזיפופ של הייחוד שבאינטרנט - הרי כל דרך כל מבחין בכך. משום שהאינטרנט הוא הרי סמל הפירוד, באופן המבהיל ביותר, כאשר האדם המתחבר אליו מתמכר ומשתעבד אליו, הולך ונעשה יותר ויותר שקוע בעצמו, ומנתק מכל הסביבה הקרובה אליו, ושוקע בעולם התאוות רח"ל - שזה עולם שכולו פירוד, כי 'לתאוה יבקש נפרד'. הרי אומר שהטומאה משתמשת כאן בכח היחוד - רק כדי להגיע לכח הפירוד. וזהו בעצם ענין מעומק טומאתו של שער ה', שהוא משתמש בכח היחוד - לצורך פירוד.

ולמעשה ניכר הדבר על אלו הנופלים לפתחו. כי באמת העולם נמשך אל כח היחוד שיש באינטרנט, כי כן הטבע השי"ת בכל נברא, שאינו יכול לסבול בידיות ומחפש ומבקש יחוד, וזאת משום שבאמת שורשו של כל נברא הוא האחד יחיד ומיוחד, ותפקידו הוא להיות מחובר ומאוחד בו יתברך. לכן הנבראים כולם מייחלים ומשתוקקים לחיבור ויחוד.

ולכן בהיות האדם רוצה להתחבר, הרי האינטרנט הוא פיתוי גדול עבורו להתכתב ולהתחבר עם כל העולם, עם כל המקומות המצבים האנשים והזמנים שבעולם, אשר הכל נמצא בתוך המכשיר הקטן הזה. אלא שלמעשה, רואים כיצד דווקא המכשיר שלכאורה אמור לאחד, הוא זה שמפריד ומנתק ונמצא בראש האחראים למחלוקות גיטין תאוות שחיתויות פירוודים וכל מה שרק שייך

לפירוד, והמתמכר אליו נמצא נפרד בכל מצב ממש, הן בין אדם למקום, הן בין אדם לחבירו, והן בין אדם לעצמו. כי באמת, לקליפה אין כח היחוד. כי במהותה היא רק פירוד. לכן דווקא כשהקליפה הגדילה עשות וניסתה לייצר חיקוי עולב של 'יחוד', שנמצא בראש ושורש כל הקליפות - הרי דווקא זה מביא את הפירוד הגדול ביותר, אשר זהו מהותה של קליפה.

כאמור דווקא עתה לפני ביאת המשיח, כאשר עומד להתגלות עלינו אור היחוד, כאשר יקראו כולם בשפה ברורה בשם ה' - עתה נפלנו לעומק התהום בשער ה' דקליפה והיחוד המזויף, כדי להכשיר את העולם לגילוי היחוד האמיתי.

ויש לבאר למה האינטרנט כולל כל כך הרבה פרטי טומאה עד אין קץ, זהו משום שבסוף הגלות, מתרכזים ומתאספים כל כוחות הרע וההסתרות שהיו בזמן הגלות, וכל מה שעוד לא נתקן מתאסף יחד. לכן הרע וההשחחה בבריאה מתעצמים ומתרבים בריבוי פרטים על ידי הכלים האלו.

ובאמת ענין זה של תוקף הרע דווקא בשעה שמאבד את תוקפו - מבואר כבר בתוספות יום טוב במסכת יומא, שמבאר שדווקא כשהשטן מרגיש שהוא מאבד שליטה, הוא מתגבר עם כל הכוחות שנשארו לו, ואזי אין גיבור כמתייאש, ועד כדי כך גבורתו גדולה עד שבלי נס מן השמים אי אפשר להיוושע.

ואף אנחנו עומדים במצב כזה, כי אנו עומדים ממש לפני ביאת המשיח, כאשר הולך להתברר מן העולם כל כח הרע, וכל הרשעה כולה בעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ - לכן הרשעה מתעוררת ומשתוללת בצורה מטורפת, וזוהי 'ממשלת הזדון' - כי האינטרנט מושל בפועל על כל הארץ ושוטל עליה. ולכן גבורתה גדולה כל כך, וזקוקים אנו לנס מן השמים להינצל ממנה.

גם רואים במוחש לנגד עינינו, שכל פרשת האינטרנט ולמחמתה, היא היא מה שמצאנו בתורה הקדושה ששרו של עשו נגע בכף ירך יעקב אבינו וזהו נצחונו עליו. אשר הירך רומם גם לדורות האחרונים - בחינת הרגלים, וגם לעניני משא ומתן - כי ממונו של אדם מעמידו על רגליו, וגם לעניני קדושה. והרי לפנינו צירוף כל אלו בפגעי הטכנולוגיה, שאנו רואים בפועל שבדורות האחרונים לפני ביאת המשיח (שהו ענין 'עד עלות השחר' שנאמר שם) יצא העגל הזה המנסה ביותר לטמא את ישראל בעניני קדושה, וכל זאת בשל ממון וצורך פרנסה - אשר זהו בעצם הקושי הגדול במלחמה זו (כי אלמלא הקושי בפרנסה, לא היה לאף אחד קצה מחשבה להשתמש בכח הרסני כזה).

כאמור אין לנו שום כח כנגד זה, אלא להתרחק בתכלית מזה וככל הגדרים והסייגים שנתקנו על ידי חכמי הדור, אשר בהם יש את כח הקדושה מן השמים לשמור אותנו. וברור הדבר שאילו חכמינו ז"ל היו חיים בדורנו, כמה היו גוזרים הרחקות וגזירות דרבנן, ואף אם בימינו אין כח לגזור גזירות דרבנן, עם כל זה כאשר חכמי הדור מרגישים בקדושתם גודל פגם קליפה זו, וקובעים גדרים וסייגים, הרי שבגדריהם וסייגיהם יש אותה הקדושה לסייע לנו מן השמים שלא ליפול במלחמת הקדושה והטומאה האחרונה.

יש בזה עוד דברים נוספים. משום שכאמור בארוכה מדובר בענין של שער ה' דקליפה, שהוא הכח הכללי של הטומאה - ואם כן הרי שנצרך לעומת זה הכח הכללי של הקדושה. ומהו הכח הכללי בקדושה, שרק על ידו ניתן להתגבר על נסיון זה? ויבואר בעז"ה במאמר הבא, יחד עם שתי שאלות נוספות: א. למה אי אפשר להעלות את הכלים לטוב? ב. האם הנושא הזה שייך גם למי ששומר לגמרי מהכלים? וכן יתבאר דרכי העבודה למעשה בעז"ה.

מחשבת אחדות השי"ת בחופה

הרה"ח ר' יעקב יצחק יאראויטש שליט"א

זכורני שבעת חתונתי כשרביה"ק זי"ע הגיע לסידור קידושין, התיישב לידי קודם צאתי לחופה, ושאל אותי: "מה בדעתך לכוון בעמידתך תחת החופה?". אני לא עניתי מאומה, ואמרתי לרבינו: "למדנו רבינו! מה יש לכוון לעת כזאת?"

השיב לי רבינו: "הן נכון שיש להתפלל על חיי העתיד, לבני חיי ומזוני וכל המסתעף, אבל כל זה אפשר להספיק בזמן קצר. אבל עיקר הכוונה תחת החופה הוא לחשוב: **אדון הכל היה הוה ויהיה, תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם, והוא עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות.** ולחזור ולחשוב עליה עוד ועוד."

לימים כשסיפרתי הדברים בפני רבינו שליט"א, הורה לי רבינו לרשום את הדברים, ולפרסמם. שאלתי את רבינו שליט"א ששמעתי שרבינו שליט"א מורה לחתנים לכוון תחת החופה את המזמור 'עלינו לשבח', השיב לי רבינו שליט"א: "נכון, אבל עיקר כוונתי במזמור זה הוא החלק האחרון, **וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא אלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד.** אלא שמפני הקושי לאדם להתרכז ולחשוב בפסוק אחד זמן רב, על כן עצה טובה היא לחזור כל המזמור, ובכל זאת יש לשים לב לעיקר הדגש שהוא הפסוק הנ"ל."

מתרגלים להכניע עצמם

הרה"ח ר' אהרן שישא שליט"א

זכורני שבעת חתונתי כשרביה"ק זי"ע הגיע להשתתף בחתונה, שיחק עם הכף והסכין שהיה מונח על השולחן, כאשר מעביר את הסכין ליד ראש הכף שוב ושוב. ואחרי כמה דקות ששיחק כך הסביר ואמר לי שכך האדם צריך לצייר לעצמו איך מוסר נפשו להשי"ת.

עוד זכורני, שבמהלך החתונה כשרקדו הבחורים ריקודים שונים ומשונים כדרך הנערים, לא נהנה כי"כ ושאל לפשר ריקודים המוזרים, אך כשרקדו את ריקוד ה'שערים' (טויען), אמר "אה, זהו ריקוד טוב, שמתרגלים להכניע האחד לשני".

עבודת הצדיק עבור כלל ישראל

הרה"ח ר' מרדכי בלום שליט"א

שמעתי מזקני הרה"ח ר' ישראל רוזנצווייג ז"ל כי פעם התלווה עם רבינו הזקן זי"ע לביקור אצל ד"ר שלזינגר ב'ביקור חולים', והרופא הוצרך להוציא דם מגופו הטהור לעשות בדיקות, ופתאום הזדעזע ר' ישראל לראות עד כמה גופו של רבינו כחוש, כאשר הרופא ניסה שוב ושוב להוציא ממנו איזו טיפת דם ולא הצליח, עד שסוף סוף הצליח להוציא מהאצבע טיפה קטנה.

כשיצאו מהרופא שאל ר' ישראל את רביה"ז למה רבינו מתייגע כל כך בתפילה כאשר גופו כל כך כחוש?

ענה לו רבינו בזה הלשון: **"גלייב מיר, מיינסט איך דארף די יגיעות פאר מיר? איך בין מציל מיט דעם א איד אין דע מדינה, אדער אין א אנדער מדינה."**

בעל שמוחה? בעל יאראויטש?

זה הזמן הנכון להרוות צמאונם של אלפי יהודים לחיות אלקית

ברכת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לתורתנו מפעל "קול הדוד":
"כיון שראוי בפועל שזה מביא חיות, ממילא כל התורם לחיים יוכה לחיים רחניים, חיים ארוכים וברוכים"

לתרומות: 050-413-1519